

Lluís Foix i la nostàlgia d'un futur anglès

El periodista publica "Una mirada anglesa", una visió de la societat britànica que va conèixer com a corresponsal

Lluís Foix | Adrià Costa

El 23 de juny del 2016, el periodista Lluís Foix era a Londres, seguint els resultats del referèndum sobre el Brexit. Va anar a dormir quan tot indicava que els partidaris de romandre a la Unió Europea s'endurien la partida, tot i que per poc. A l'endemà, les tornes havien canviat i gairebé un 52% dels que havien anat a votar havien donat l'esquena al projecte europeu. La sorpresa pel resultat és una de les raons que explica *Una mirada anglesa* (Columna) (<https://www.grup62.cat/livre-una-mirada-anglesa/302737>), en què Lluís Foix revisita aquesta Anglaterra -que és on el Brexit es va imposar sobre Escòcia, Irlanda del Nord i les grans ciutats- que li fascina des que sent un jove corresponsal va ser enviat a Londres per La Vanguardia.

Foix ha escrit un cant a l'Anglaterra que va conèixer i no n'amaga la nostàlgia. El periodista va aterrar a Londres el 1974, quan el país estava governat pel laborista Harold Wilson, de qui recorda una de les seves farses conegudes, "una setmana és un llarg termini en política" (i encara no coneixia les setmanes del procés català...). Wilson, com el conservador Edward Heath, amb qui va competir, eren personatges d'un altre món, de quan a la política britànica imperava certa ironia i poca retòrica embafadora, on a vegades costava trobar diferències ideològiques molt remarcades.

Lluís Foix va estar set anys a Londres. Se'n va anar quan les coses es van començar a posar lletges, amb el triomf de Margaret Thatcher i l'inici d'una etapa molt polaritzadora i conflictiva que

va anunciar l'hegemonia neoliberal que capgiraria tantes coses. Una etapa que ha deixat pòsit en l'autor, que reconeix que sent un jove periodista "escrivia el que veia però sense entendre el que passava".

El llibre és un magnífic retrat d'una societat que l'autor estima. Té molt de memòria personal, d'amor per la seva feina (aquell Fleet Street d'abans que concentrava el gruix de la premsa britànica), però també de bona guia d'ambient per conèixer la societat anglesa, amb un regust elegant i una capacitat certa d'administrar la llarga decadència de l'imperi que va ser.

Una mirada anglesa està escrita per un periodista amb àmplia cultura històrica, amb capacitat per anar més enllà de l'aparent, i és útil per qui vulgui "entendre el que passa". S'hi poden trobar episodis de paisatges de Londres, des de l'univers de Sherlock Holmes al barri de Hampstead o el cementiri de Highgate. I també bones anècdotes (com algunes escenes protagonitzades per Manuel Fraga quan era ambaixador).

Hi ha més missatge ideològic del que pot semblar en aquesta mirada de Lluís Foix, que delata la defensa d'una cultura política liberal, capaç de generar espais de trobada entre visions diferents i carregada de saviesa. Foix capta molt bé l'essència de la societat britànica. En una ocasió, pregunta a un col·lega com és que el país funciona tan bé sense una Constitució escrita. La resposta és una bona definició del sentit comú: "No en tenim, però tenim els *college* on es formen les persones que no necessiten una Constitució per saber el que es pot fer i el que no".